

РЕШЕНИЕ

№ 2036

гр. София, 25.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 06.03.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **12445** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 197, ал. 2 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. О. К. Е., [населено място], чрез управителя Р. М., срещу решение № ПО-112 от 04.10.2018 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С180022-023-0003159 от 03.09.2018г. , издадено от Б. Х.-Т., публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което на дружеството – жалбоподател е наложена обезпечителна мярка заповор върху банкова сметка, находяща се ТБ С. Ж. Е. Б. АД с посочен номер, с титуляр – В. О. К. Е., съгласно сключен между двете дружества договор за факторинг услуги.

В жалбата се излагат доводи за това, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Твърди, че наложената обезпечителна мярка е в противоречие с разпоредбите на ДОПК, тъй като В. О. К. Е. не е съконтрагент на дружеството, срещу което е налице висящо ревизионно производство. Счита, че в чл. 198 от ДОПК са визирани видовете обезпечителни мерки, една от които – т. 3 – предвижда възможност за заповоране на сметките на длъжника, което е сторено с настоящото постановление. Според жалбоподателя, съгласно чл. 202 от ДОПК, предмет на заповор като обезпечителна мярка могат да бъдат само сметките на длъжника и вземане, което длъжникът има към трето лице. В тази връзка твърди, че жалбоподателят не е контрагент на С. Е. и не се явява трето задължено лице към ревизираното дружество.

Изразено е искане за отмяна на оспореното решение.

Ответникът по касационната жалба – директорът на ТД на НАП - С., представляван от юрисконсулт Б., оспорва жалбата като неоснователна и заявява искане същата да бъде оставена без уважение. Представя постановление за продължаване на наложените обезпечителни мерки.

Административен съд София - град - град, III отделение, 16 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт и в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по същество на спора, от фактическа страна се установява следното:

С процесното Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 03.09.2018г. на публичен изпълнител Б. Х. – Т. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в Първа инвестиционна банка АД в посочена сметка за сумата от 391 003.96 лева с титуляр С. Е. и запор върху налични и постъпващи суми по сметка, находяща се в ТБ С. Ж. Е. Б. с посочен номер, за сумата от 391 003.96 лева, като е посочено, че втората сметка е с титуляр – клиент на банката В. О. К. Е., съгласно сключен договор за факторинг услуги между двете дружества.

Предмет на решението, срещу което е образувано настоящото производство е втората част от така направеното обезпечение, а именно – наложеният запор върху налични и постъпващи суми в сметката в С. Ж. Е. АД с титуляр В. О. К. Е..

По делото няма спор, че срещу жалбоподателя не е налице ревизионно производство, както и че наложеният запор е във връзка с текущо ревизионно производство срещу С. Е., [населено място], възложено със ЗВР №Р-22221518002002-020-001 от 04.04.2018 г., във връзка с установяване на задълженията на дружеството от 13.12.2017 г. до 31.03.2018 г. и ДДС за период от 19.09.2016 г. до 23.11.2017 г.

При издаване на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, публичният изпълнител е проверил и установил, че за ревизираното дружество не е установено имущество / дълготрайни материални активи/, върху които могат да се наложат предварителни обезпечителни мерки – дружеството не разполага с недвижими имоти, МПС/ППС, плавателни и въздухоплавателни средства и други активи. От дружеството не са предоставени справки за налични активи, вземания и задължения. При направената справка по партидата на дружеството не е установена недвижима собственост, вписана в АВ.

Освен декларираната от дружеството банкова сметка в Първа инвестиционна банка АД е установено използване и на друга банкова сметка, а именно – запорираната в ТБ СЖ Е. АД, която е собственост на жалбоподателя.

Решаващият орган - директорът на ТД на НАП С. не е възприел изложените в жалбата мотиви и по тази причина я е отхвърлил, като по конкретните възражения е посочил следното:

Между двете дружества е налице договор за факторинг, като жалбоподателят В. О. К. Е. се явява доставчик, а ревизираното дружество С. Е. е фактор. Посочил, че съгласно дефиницията на т.11, §1 от ДР на ЗКПО, факторингът е сделка по прехвърляне на

еднократни или периодични парични вземания, произтичащи от доставка на стоки или предоставяне на услуги, независимо дали лицето, придобило вземанията /фактор/, поема риска от събирането на тези вземания срещу възнаграждение. Прието е, че това е договор, по силата на който едната страна /продавач/ прехвърля на другата страна /фактор/ вземане, което има към определени лица и тази организация му плаща, като се суброгира в неговите права, поема тежестта да си върне даденото с определена печалба. Ф. е и поемането на краткосрочни вземания на доставчици от специализирани фирми /най-често банки/, които изплащат веднага вземането на клиента срещу такси и/или лихви, ако вземането е кредитно. Най-общо – факторингът представлява цесия на вземане за цената по договор за продажба, която се сключва с цел събиране на вземането и покриване на риска от неплатежоспособността на купувача от фактора. Икономически следвало да се разглежда като финансова операция.

За случая се установявало, че С. Е. е лицето, което по договор с доставчика купува вземането към длъжника, като заплаща стойността му авансово, на падежа или при събирането му, в зависимост от уговорката. Задължението на продавача, в случая жалбоподателят, е да заплати на фактора възнаграждение или комисиона.

Изведен е извод, че В. О. К. Е. се явява един вид трето задължено лице към ревизираното лице.

Установено е, че заповираната банкова сметка в ТБ СЖ Е. се ползва и от С. Е., като в нея постъпват парични средства, собственост на длъжника, като липсвали доказателства, че наличните в сметката такива не са длъжника, а на някой друг.

При тези съображения, жалбата срещу Постановлението на публичния изпълнител е оставена без уважение.

Оспореното решение № ПО-112/04.10.2018 г. на териториалния директор на ТД на НАП - С., е издадено от компетентен орган, по смисъла на чл. 197, ал.2 от ДОПК и в изискуемата писмена форма. Същото е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна. Съдът намира решението на контролния орган за незаконосъобразно, като постановено при непълно изясняване на относими релевантни факти, в противоречие с административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 121 от ДОПК, която предписва налагане на предварителни обезпечителни мерки, препраща към процедурата по чл. 198 и сл. от ДОПК относно налагането на такива.

Видовете мерки са изброени лимитативно в разпоредбата на чл. 198, ал.1 от ДОПК, като меродавни за настоящото производство са т.2 и т.3 от визирана норма, които предвиждат – налагане на заповор на движими вещи и вземания на длъжника, респ. заповор на сметките на длъжника.

В процесния случай е установено, че длъжникът С. Е. не разполага с движими вещи, които да са предмет на заповор, поради което е процедирано по второто предложение на нормата – заповор върху вземания, извън наложения заповор върху негови собствени сметки по т. 3. Спорният в настоящото производство заповор е реализиран чрез налагане на заповор на дружеството- жалбоподател, за което от органа е възприето, че представлява трето задължено лице.

Спорът се свежда до това, дали това дружество е трето задължено лице по смисъла на ДОПК спрямо длъжника, респ. дали последното е изяснено от органа и дали са

спазени административнопроизводствените правила по обезпечението.

Съгласно чл. 202, ал.2 от ДОПК, по който ред се процедира при налагане на мярката по чл. 198, ал.1, т.2, предл.2, в случай, че е налице такава предпоставка, запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки.

В процесния случай няма данни, а и не се твърди от органа, че като е възприел, че доставчикът по договора за факторинг В. О. К. Е. представлява трето задължено лице на длъжника, същият е уведомен за предприетите мерки по наложеното обезпечение чрез изпращане на запорно съобщение. Данните сочат, че такова е адресирано само до банката ТБ СЖ Е. банк АД. С последното е препятствано правото на участие на лицето в производството чрез вземане на становище.

На следващо място, за да бъде наложено обезпечение върху вземания от трето задължено лице, следва същото да бъде ликвидно и изискуемо, съгласно самият текст на закона, което се потвърждава и от нормата на чл. 230, ал.1 от ДОПК.

В процесния случай липсва каквото и да е изясняване от страна на публичния изпълнител относно наличието на вземане от страна на титуляра на заповираната сметка и настоящ жалбоподател В. О. К. Е., още по-малко на обстоятелствата относно ликвидност и изискуемост.

Органът се е позовал на приложен по делото договор за факторинг /л.43-44/, от който е извел извод, че В. О. К. Е. се явява трето задължено лице по отношение на длъжника в ревизионното производство. Самият договор за факторинг, по дефиницията на ЗКПО, ДР, т.11 от §1 има следната дефиниция, на която се е позовал и органът: е сделка по прехвърляне на еднократни или периодични парични вземания, произтичащи от доставка на стоки или предоставяне на услуги, независимо дали лицето, придобило вземанията (фактор), поема риска от събирането на тези вземания срещу възнаграждение. Не се спори, че същото представлява вид финансова операция. В изложения смисъл договорът за факторинг представлява двустранен, възмезден и дългострочен договор, който съдържа елементи на договора за цесия и договора за услуга. Прехвърлянето на вземането се оформя по реда на цесията, но съществена разлика от нея е, че с договорът за факторинг, противно на цесията, се уреждат и бъдещи вземания, вкл. по несклучени към момента договори, ако е договорено изрично.

По дефиницията на договора, факторът, придобивайки вземането на продавача, се задължава веднага или в договорен срок, да му изплати сумата по вземането, респ. част от нея и поема задължението да го събере. Същият може да предвижда и комплексно обслужване, каквото е предвидено в процесния, свързано със счетоводно отчитане и разплащане в полза на доставчика.

Договорът за факторинг предвижда възнаграждение за фактора, като в него се включва обичайният пазарен процент комисиона за извършване на операциите по сделката.

От изложеното се налага извод, че в процесния случай, макар и да не е упоменато изрично в договора, следва, че така нареченото по договор „прехвърляне на вземания“ не представлява разпореждане с тях от страна на доставчика, респ. те не стават собственост на фактора, в случая ревизираното лице. Следователно, така реализираните вземания, освен че липсва проверка дали са ликвидни и изискуеми, няма яснота в чий патримониум остават. По аргумент от дефиницията на договора,

същите следва да се приеме, че се дължат на доставчика, срещу които той дължи възнаграждение на фактора, което е именно задължението, за което жалбоподателят се явява трето задължено лице.

По изложените съображения, съдът приема, че неправилно органът не е уважил жалбата на лицето срещу така наложения заповор. Със същия по същество е заповорирана негова собствена сметка със собствени приходи, като достъпът на ревизираното лице до нея не променя тези изводи. Не е изяснен въпросът каква част от тези плащания представляват вземания от страна на ревизираното лице, които следва да се изразяват в процент или друг договорен начин на възмездяване на въпросните негови задължения, а именно – управление и получаване на вземания срещу разплащания и други финансови и счетоводни операции към доставчици и наети лица по трудово и гражданско правоотношение, както и осчетоводяване на въпросните вземания.

В. О. К. Е. не се явява трето задължено лице на длъжника, тъй като прехвърлените негови вземания не са дължими на ревизирано лице, а същото има задължение, след изпълнение на собствените си ангажименти по договора, да ги изплати веднага на доставчика/ жалбоподател по делото/, срещу което придобива определени права под формата на вземания, неизяснени от органа.

В този смисъл, при липса на проверка по относими по преписката обстоятелства, и при липса на уведомяване, още по – малко запитване на посоченото като трето задължено лице, е недопустимо органът да сочи, че не са ангажирани доказателства, че средствата по така заповорираната сметка не е доказано да са на трето лице. Напротив, от данните по делото, както и от самия характер на договора за факторинг следва, че доставчикът по такъв договор не е трето задължено лице за вземанията, които е прехвърлил, а дължи комисиона за уговорената срещу това дейност и съответно комисиона, което не е изяснено в процесния случай. Поради това съдът намира, че доколкото не е налице трето задължено лице, е недопустимо да бъде реализирана обезпечителна мярка чрез заповор на банковата му сметка.

По изложените съображения на основание чл. 197, ал.3 и ал.4 от ДОПК Административен съд София-град, III, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПО-112 от 04.10.2018 г. на директора на ТД на НАП С. и
ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С180022-023-0003159 от 03.09.2018 г., издадено от Б. Х.-Т., публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта, с която на В. О. К. Е. е наложена обезпечителна мярка заповор върху банкова сметка, находяща се ТБ С. Ж. Е. Б. АД с посочен номер, с титуляр – В. О. К. Е., съгласно сключен между В. О. К. Е. и С. Е. договор за факторинг услуги.

Решението е окончателно.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

Съдия: